

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 93

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 mai 1997

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
14. — Hotărâre cu privire la validarea unui mandat de deputat	1	18. — Ordonanță de urgență privind asigurarea unor facilități furnizorilor de îngrășăminte chimice și de produse de uz fitosanitar.....	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 78 din 22 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	2-3	82. — Ordin al secretarului de stat la Secretariatul de Stat pentru Handicapați pentru aprobarea Instrucțiunilor privind calculul și vărsarea contribuției agenților economici la Fondul de risc și accident, precum și utilizarea acestuia.....	6-7
Decizia nr. 79 din 22 aprilie 1997 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330 ¹ și art. 330 ² din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3-5	949. — Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, privind efectuarea de către agenții economici a rapoartărilor contabile	7-8

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

cu privire la validarea unui mandat de deputat

În temeiul art. 67 alin. (1) din Constituția României și al art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și având în vedere Raportul Comisiei de validare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de deputat al domnului Mihai Nicolescu, ales la 3 noiembrie 1996, în Circumscripția electorală nr. 17 Dolj, mandat devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Mișu Negrițoiu.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 15 mai 1997.
Nr. 14.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 78**

din 22 aprilie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate
a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Rotaru Elena (Dosarul nr. 99C/1996), Borgovan Georgeta Anca (Dosarul nr. 114C/1996), Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia (Dosarul nr. 154C/1996), împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 aprilie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 22 aprilie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 mai 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, invocată de Rotaru Elena, iar, prin încheierile din 6 iunie 1996 și 25 iunie 1996, cu excepțiile de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicate de Borgovan Georgeta Anca, Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia.

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă și a constatat că excepțiile privind dispozițiile art. 330¹ din același cod sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, și pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, definitivă, ținând seama de obligativitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, a deciziilor Curții Constituționale.

Împotriva acestei decizii au declarat, în termen legal, recursuri Rotaru Elena în Dosarul nr. 99C/1996, Borgovan Georgeta Anca în Dosarul nr. 114C/1996, Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia în Dosarul nr. 154C/1996.

Recursurile declarate de Rotaru Elena și Borgovan Georgeta Anca au un conținut identic, întemeindu-se pe următoarele motive:

— necitarea recurențelor la judecata în fond;

— încălcarea principiului disponibilității procesuale, fiind legal ca numai părțile participante la proces să aibă dreptul de a folosi căile de atac, nu și procurorul general.

În recursul declarat de Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia se susține că Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 este nemotivată, pentru că se limitează doar la referiri privitoare la decizii anterioare ale Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursurile declarate sunt nefondate, deoarece Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea recurențelor la judecata în fond este neîntemeiat. Legea nr. 47/1992, la art. 24 alin. (2), prevede că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Legiuitorul a prevăzut însă și garanții pentru părți: o atare soluție poate fi pronunțată numai cu unanimitate de voturi, iar împotriva deciziei se poate exercita calea de atac a recursului, care, în toate cazurile, se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public. Rezultă că dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt derogatorii de la dreptul comun. În acest sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 88 din 3 octombrie 1995 și nr. 96 din 24 octombrie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 26 octombrie 1995 și, respectiv, nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

Nici motivul de recurs, privind dreptul procurorului general de a ataca cu recurs în anulare hotărârile judecătorești irevocabile, nu este întemeiat. Curtea Constituțională s-a pronunțat în acest sens prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, în care s-a statuat că: „...existența unor căi de atac, chiar extraordinare, nu contravine dispozițiilor constituționale. Aceasta, chiar dacă exercitarea este recunoscută numai procurorului general, deoarece este fără îndoială că și în materie civilă există interese generale ale societății, care, în activitatea

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie 1997.

judiciară, sunt reprezentate, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, de către Ministerul Public“.

De asemenea, este neîntemeiat și motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond prin trimiterea la precedente judiciare, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile sau principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge recursul declarat de Rotaru Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 privind prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă.

2. Admite recursurile declarate de Borgovan Georgeta Anca, Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996, în sensul că respinge excepțiile de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă ca fiind lipsite de obiect. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 22 aprilie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 79

din 22 aprilie 1997

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Caracostea Gheorghe și Svoronoș Ileana (Dosarul nr. 139C/1996) și Caracostea Constantin (Dosarul nr. 140C/1996) împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 132 din 29 octombrie 1996*).

Curtea constată că, la judecata în fond, Borgovan Georgeta Anca, Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia au invocat neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă, text care a fost modificat prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997. În urma modificării, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci numai în termen de 6 luni de când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare. Pe cale de consecință, recursurile declarate de Borgovan Georgeta Anca, Mrean Ștefan Dan și Mrean Aurelia urmează a fi admise, iar pe fond, în temeiul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, ținând seama de noua redactare a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, excepțiile de neconstituționalitate urmează a fi respinse ca lipsite de obiect.

CURTEA,
având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 132 din 29 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, a constatat că dispozițiile

*) Decizia Curții Constituționale nr. 132 din 29 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie 1997.

art. 330¹ din acest cod sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, iar excepțiile referitoare la art. 330² alin. 1 din același cod sunt lipsite de obiect. Totodată, au fost respinse ca vădit nefondate și excepțiile de neconstituționalitate a art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Împotriva Deciziei nr. 132 din 29 octombrie 1996, au declarat, în termen legal, recursuri Caracostea Gheorghe și Svoronoș Ileana în Dosarul nr. 139C/1996 și Caracostea Constantin în Dosarul nr. 140C/1996.

Recursurile declarate au un conținut identic și vizează art. 310, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă, care, în opinia recurenților, încalcă art. 41 și art. 135 alin. (1) și alin. (6) din Constituție, precum și principiul constituțional al stabilității raporturilor juridice. Prin motivele de casare se susține că procurorul general poate suspenda, pe un termen pe care el îl stabilește, o hotărâre judecătorească irevocabilă, neexistând în această privință nici o limită stabilită printr-un act normativ; procurorul general poate invoca depășirea atribuțiilor puterii judecătorești „fără ca acest termen să fie explicat prin lege”, ceea ce creează confuzii în privința depășirii competenței instanței sau greșitei aplicări a legii; procurorul general poate ataca o hotărâre irevocabilă oricând, deși depășirea atribuțiilor justiției se poate verifica și constata imediat. Cât privește dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991 sunt reiterate argumentele invocate în susținerea excepțiilor de neconstituționalitate. Astfel, se susține că acest text de lege „discriminează pe cetățenii români care au avut în proprietate terenuri mai mari de 50 ha”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursurile declarate sunt nefondate, deoarece Decizia Curții Constituționale nr. 132 din 29 octombrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 310, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind neconstituționalitatea art. 310 din Codul de procedură civilă, care prevede că „dacă nu se dovedește, la prima zi de înfățișare, că recursul a fost depus peste termen sau dacă această dovadă nu reiese din dosar, el se va socoti făcut în termen”, urmează a fi respins, deoarece invocarea acestui text legal nu este relevantă în cauză. Potrivit art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea hotărăște numai asupra dispozițiilor de care depinde judecarea cauzei, astfel încât, în speță, recurenții nu pot justifica un interes legitim în susținerea neconstituționalității art. 310 din Codul de procedură civilă.

Cât privește susținerile recurenților potrivit cărora art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 41 și ale art. 135 din Constituție, relative la dreptul de proprietate, trebuie arătat că dispozițiile criticate nu au în vedere dreptul de proprietate, ci îndreptarea, pe calea recursului în anulare, a unor grave erori în pronunțarea unor hotărâri judecătorești, în conformitate cu art. 330 din Codul de procedură civilă. Rezultă că această critică nu este întemeiată și deci nu poate fi reținută.

Motivul de casare referitor la dreptul procurorului general de a suspenda o hotărâre judecătorească este lipsit de obiect și va fi respins ca atare, deoarece Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, s-a pronunțat cu privire la caracterul neconstituțional al acestui drept, reglementat de art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă. Deci respingerea prin Decizia nr. 132/1996, ca vădit nefondată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a făcut pentru faptul că „...o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*”.

Cu referire la motivul de recurs privind nedelimitarea în timp, prin art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a dreptului procurorului general de a ataca o hotărâre judecătorească cu recurs în anulare, se constată că aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997. În noua redactare, recursul în anulare nu mai poate fi declarat de către procurorul general oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Rezultă că acest motiv de recurs urmează a fi admis. În temeiul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, ținând seama de noua redactare a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, motivele de neconstituționalitate invocate în susținerea excepției nu mai pot fi reținute și, pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca lipsită de obiect.

Susținerea privind faptul că noțiunea de „depășirea atribuțiilor puterii judecătorești” nu ar fi explicată prin lege nu are relevanță în contenciosul constituțional, ea fiind strict de domeniul aplicării dreptului în activitatea instanțelor judecătorești și deci nu poate fi reținută.

Motivul de recurs privind dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991, prin care sunt reiterate susținerile ce au fundamentat excepțiile de neconstituționalitate, este neîntemeiat și urmează a fi respins. Asupra prevederilor acestui articol Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 126 din 16 noiembrie 1994, definitivă ca urmare a Deciziei nr. 35 din 28 martie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 25 aprilie 1995, citate de altfel și în decizia recurată, în sensul caracterului constituțional al conținutului lor. Această decizie este obligatorie, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și nu există elemente noi care să justifice schimbarea soluției.